

dets Støtte, og at det er til alle Parters Fordel, at der eksisterer Bestemmelser, som tillade en saadan Anbringelse. Der har tillige bestaaet endnu en femte Afdeling, der gav $4\frac{1}{2}$ pCt. i de første 5 Aar, 5 pCt. i de næste 10 Aar og 6 pCt. i de sidste 5 Aar; denne Afdeling, hvor Pengene skulde staa uopgjeldige i 20 Aar, er desværre senere hævet. Faktum er altsaa dette, at der bestaar i denne store Sparekasse forskellige Rentefod for forskellige Opjigelsesfrister, og naar der tages fornødent Hensyn dertil, er det muligt, at man nogenlunde kunde forsonde sig med den bundne Rente, medens jeg ikke tror, det vil være muligt at komme til en Bestemmelse som den, der staa i Post d. Min Opfattelse er dog principalt den, at det vilde være bedre at give Renten fri og ikke sætte noget fast, uskrævet Magimum af Rente. Dette støtter jeg paa'en Række Betragtninger, som strøvis ere komne frem, snart fra et, snart fra et andet Medlem, og som jeg derfor ikke nu skal rekapitulere. Med Hensyn til Anbringelse af Sparekasssemidler er det jo oplyst fra den ærede Ministers Side, at Meningen ikke er at give nogen udtømmende Opregning under Post d af den Anbringelse, som Sparekasssemidler kunne faae; altsaa ville Sparekasserne fremdeles som hidtil kunne anbringe deres Penge i personlige Laan, ved Indlaan i Bankerne, og — hvad der en vigtig Sag for Sparekasserne — til Laan til Kommuner; dette er en Laanform, som spiller en meget stor Rolle, for de store Sparekasser især, og som naturligtvis ikke paa nogen Maade burde affaases. Holder jeg mig nu til de Anvendelser, som staa nævnte under Post d, har jeg dog ogsaa der nogle Bemærkninger at gjøre. Jeg tror nemlig ikke, at det kan gaa an at begrænse den Del af Sparekasssemidlerne, som ønskes anlagt i offentlige Værdipapirer, saaledes at de kun maa anbringes i saadanne indenlandske Obligationer eller fremmede Statspapirer, for hvilke der noteres Kurs paa Kjøbenhavns Børs, eller i Nationalbankaktier eller Aktier, der ere forsynede med den danske Statskasses Garanti, medmindre Indenrigsministeren samtykker i, at de anbringes i andre Papirer. Ministeren skulde nemlig ikke uleiliges, uden at det er høist nødvendigt. Reglen maa ganske vist ogsaa være, at slige Papirer kunne anskaffes af Sparekasserne uden at spørge sig for hos Ministeren. Det er ganske vist, at der er overordentlig solide og i høi Grad realisable fremmede Papirer, som aldrig noteres paa Kjøbenhavns Børs og rimeligvis aldrig ville blive det. Jeg skal blot nævne et, nemlig engelske Consols. Intet er mere realifabelt i denne usikre Verden end engelske Consols. Alt kan forandre sig og kan gaa op og ned, Consols ogsaa, men allerinderst i det Centrum, hvor der er størst No i den finansielle Verden, ligger Consols; dog dette Papir ere Sparekasserne nu engang affaarne fra at benytte, fordi det ikke noteres paa Kjøben-

havns Børs, medmindre der i Forveien er indhentet Indenrigsministerens Samtykke til at benytte det. Ligeledes tror jeg, at der er forskellige svenske og norske Papirer, som ikke ere Statspapirer, men som dog egne sig i høi Grad til at bruges af Sparekasser. Det forekommer mig derfor, at vi under alle Omstændigheder maa være enige om at forandre Redaktionen af denne Afdeling. Med Hensyn til Post o synes det mig, at den ligeledes er noget profuktessagtig i sin Form. En Reservecfond af 5 a 10 pCt. vil have aldeles forskjellig Betydning for et Institut, eftersom dette arbejder med 100,000 Kr. eller med 25 Mill. Kr. I det ene Tilfælde kan 5 a 10 pCt som Reservecfond være ganske utilstrækkelig, i det andet Tilfælde kan samme relative Belsøb være mere end rigeligt. Jeg tror, at Reglen maa være — der er ingen Regel uden Undtagelse —, at jo mindre en Sparekasse er, desto mere bør den have i Reservecfond, og det er ikke nogen rigtig god Reservecfond, hvis det forholder sig saaledes, som det er oplyst under Forhandlingerne, at der er en enkelt Sparekasse, hvis hele Reservecfond bestaar i en Kontopost og en Skuffelov; det er, selv om dette maatte være 5 pCt. af dens hele Kapital, dog ikke nogen tilstrækkelig Sikkerhed. Overhovedet tror jeg, at man maa indbrømme, at for de smaa Institutter maa Reservecfonden nødvendigvis være større, for at det kan give den samme Sikkerhed, som en relativt mindre Reservecfond giver en større Sparekasse. Paa den anden Side skal jeg villig erkende, at for de smaa Institutter er det egentlig mindre Reservecfonden end Bestyrelsens Personligheder og det lokale Kjenndskab, som disse have, der skal afgive Sikkerheden; men jeg tror alligevel ikke, at dette kan udbyrne den Uliged, som virkelig findes mellem de store og smaa Institutter med Hensyn til den samme Reservecfond. Interessenternes Ret til Part i det Udbytte, som en Sparekasse erhverver sig, har været gjort til Gjenstand for forskjellig Overveelse. Jeg hører til dem, der antage, at Interessenterne aldeles ikke have Ret til Andet end til den forud aftalte Rente af deres Penge og til deres Kapital. Der er kommet en feil Opfattelse ind i dette Forhold, tror jeg, derved, at man kalder Sparerne for „Interessenter“; man kan gjerne kalde dem saaledes, forsaavidt de have stor Interesse i Sparekassens Liv, dens Blomstring og dens Solvents; men de ere ikke Interessenter i den Forstand, at de ere Parthavere i Fortjenssten, og de skulle heller ikke være Parthavere i Labet. Det er ogsaa klart, at det bliver mange Interessenter heller ikke, thi naar der sker et „run“ paa en Sparekasse, saa ere jo de, der komme først, saa heldige at unddrage sig al mulig Andel i Labet, og det kommer til at gaa ud over dem, der komme bagefter. Saavidt jeg kan se, har en Sparer i en Sparekasse ikke noget andet